

Sluttkommentar til Brandtzæg og Eskeland

Brandtzæg og Eskeland vil ikke svare hverken ja eller nei på mitt spørsmål om de tror at «politiet kan ha manipulert med hårpøven for å fremskaffe et fellende bevis.» Så vet man i alle fall det. Og det overlates til leserne å vurdere hva som kan utledes av et slikt svar.

Forfatterne skriver at min vurdering av bevisgrunnlaget «er banalt», og hviler på feil grunnlag. De etterlyser mine argumenter i skyldspørsmålet.

Nå er det jo slik at man i en debatt som denne, av plasshensyn, ikke kan gjennomgå hele saken punkt for punkt. Dette ville bli altfor plasskrevende og dertil trettende lesning. Jeg har derfor i mine tidligere innlegg konsentrert meg om enkeltpunkter.

For å gå tilbake til avføringsbeviset som det tok Brandtzæg «mindre enn en time for å komme til en klar konklusjon» Hvilke analyser har han foretatt av avføringsmaterialet, som så vidt jeg vet, for lengst er oppbrukt og ikke foreligger lenger. Brandtzæg bestrider trolig ikke de tidligere sakkyndiges (Dr.Furst, Professor Printz, Professor Høeg) samstemmige konklusjon om at avføringsmaterialet på den drepte og på Torgersens eiendeler må stamme fra samme kilde. Dette ble gjort utfra møy-sammelige mikroskopiske studier av innholdet og den like fordeling av matrester. Brandtzæg mener derimot at det ikke fantes vitenskapelig metode som kunne bevise at dette var menneskeavføring. Pga. hårstrå funnet i avføringen på Torgersens sko, mener han at dette kan tyde på at avføringen kan stamme

fra et dyr. Og han spør: «.. hvor mange katter og hunder fikk middagsrester som inneholdt erter?». Hvor sannsynlig mener forfatterne det er at en ertesuppepisende hund eller katt skulle gå ned i kjellerhullet og gjøre sitt fornødne på og ved jenta i de ca. 2 timene hun lå der før hun ble oppdaget, og trolig det meste av denne tiden med et ulmende juletre over seg? Alle hundeeiere vil kunne bekrefte at er det noe hunder skyr, så er det ulmende ild og røyk.

Brandtzæg og Eskeland skriver at det fantes hår i avføringsrestene på Torgersens turnsko uten nærmere beskrivelse av hårene. Dette kan godt være hår som ikke har gått gjennom fordøyelseskana-len på hverken dyr eller mennesker, men som kan ha blitt tilblandet avføringsrestene på Torgersens turnsko sekundært ved at han har tråkket i hår som lå på gulvet eller på gata. Det kan også være offerets egne hår, perianale hudhår eller kjønnshår som er blitt tilblandet avføringen. Hårstrå funnet i avføringsrestene på Torgersens turnsko kan derfor ikke være bevis for at avføringen stammer fra et dyr.

I et av sine innlegg bruker Brandtzæg og Eskeland mye spalteplass til referat fra en kronikk som professor Morten Harboe skrev i Dagsavisen 27.02.14. : «Minner fra en dag i retten.» Det var den dagen tannlege Strøm ble eksaminert av advokat Blom om tannbeviset. Strøm ble spurt om hvordan han utfra sitt bevismateriale kunne se at dette var et lystbitt. Strøm fikk da tydeligvis vanskeligheter med å parere spørsmålene fra den drevne forsvarsad-

vokaten, og Harboe skriver at han syntes «... beviskraften i sakkyndighetsuttalelsen smuldret bort ...» Denne utspørringen var åpenbart et ledd i forsvarsadvokatens strategi for å gjøre vitnet usikker, noe han delvis må ha lykkes med. Det finnes i hovedsak 3 typer bitt som kan sette merker eller spor: 1. Bitt i forbindelse med spising (bitt i et eple). 2. Kampbitt. 3. Lystbitt. Bitt i brystvorten på en 16 år gammel jente som er forsøkt voldtatt, hva slags bitttype kan så det være?

Nå var der også andre presumptivt oppgående observatører som fulgte rettsaken, ikke bare én dag, men gjennom hele rettsforløpet, og som kom til en helt annen konklusjon enn det Harboe gjorde. Høyesterettsadvokat og senere NAF-leder Pål Kraby, uttalte i 1973 i forbindelse med eventuell gjenopptakelse av rettsaken blant annet følgende: «Jeg fulgte Torgersens-saken som juridisk student i lagmannsretten i 1958 fra første til siste dag. Siden måtte jeg som dommerfullmektig være med på å avsi fellende dommer og utmåle straff over mange mennesker. Men jeg har aldri noen sinne etter en rettsak følt meg så overbevist om en tiltaltes skyld som i Torgersens-saken.»

Gjenopptakelse av denne saken nå etter at Torgersen er gått bort, ville etter min mening være feil bruk av både tid og ressurser.

*Olav Hjortdal
raghjo@online.no*